

EN FAMÍLIA EL REI I ELS REIS

CARLOS GONZÁLEZ
Doctor en pediatria

Què es pot regalar a qui ja ho té tot? Què podria un rei demanar als Reis?

Si jo fos rei, rei de veritat, com ara el rei d'Espanya, res em faria més il·lusió que ser Rei Mag, rei de veritat, per un dia. Portar el ceptre i la corona encara que fossin de cartró, i lluir una túnica vellutada brodada en or i un mantell d'ermíni com els reis de l'antigor; que els reis d'avui, amb americana i corbata, semblen més aviat empleats de banca o entrenadors de bàsquet. Recórrer lentament els carrers del meu regne, saludant els meus súbdits des de dalt d'una espectacular carrossa, llegint en els seus ulls l'admiració, l'amor i l'esperança, protegit només per un grup de nens armats amb caramels, segur de no sentir cap queixa, cap insult ni cap xiulada.

Ho faria, esclar, en el més absolut dels secrets. Només un parell de persones del meu servei de seguretat ho sabrien. Arribaria sense previ avís, en l'últim minut, a alguna ciutat no massa gran (que no hi hagi massa fotos als diaris, ni imatges a la tele), sorprendria el rei Melcior (molt pràctica, aquella barba, per anar d'incògnit!), que diuen que de vegades s'assembla molt al regidor de Cultura o a al-

gun altre personatge de la corporació municipal, i li demanaria el seu vestit i el seu silenci. Ni els altres Reis, ni els organitzadors, ni els motoristes de la Guàrdia Urbana que obren pas a la Cavalcada ho sabrien. Si algú m'interpel·lés ("Qui ets? No havia de venir el Manolo?"), simplement diria: "No ho sé, a mi m'han avisat a última hora, es veu que qui ho havia de fer ha agafat la grip".

Si jo fos rei, rei de veritat, com ara el rei d'Espanya, res em faria més il·lusió que ser Rei Mag, rei de veritat

Em faria tanta il·lusió, si fos rei, poder fer de Rei, sentir-me realment rei! I seria tan fàcil d'organitzar! Tan fàcil, que no em puc creure que no ho hagin fet mai. El pare, sobretot, que diuen que és "campechano". No em sorprendria que ho hagin repetit, potser cada any en una ciutat diferent. Potser és una tradició secreta des de fa més d'un segle (Què passa? Penseu que desvariejo? Hi ha qui creu en els *illuminati* o en els reptilians. Aquesta conspiració meva em sembla molt més versemblant.) Si en una visita oficial, o en una recepció a palau, veieu que el rei saluda amb una mica més d'afabilitat un regidor de Cultura, que li dedica uns segons i unes paraules, que potser fins i tot sembla que li ha picat l'ullet, no ho dubteu: aquests dos comparteixen un secret.✳

L'EXPLORADOR REPRIMIT

IMPOSSIBLE SER JOVE ENTRE TANTS VELLS

Llegeixo als diaris que, al nostre país, el nombre de persones de més de cinquanta anys dobla ja el de les de menys de divuit. A sobre, els Reis m'acaben de regalar el llibre *La ciència de la llarga vida* perquè aprengui a ser gran i feliç. Penseu inevitablement en les vides d'infants i adolescents que han de suportar aquesta societat gerontocràtica! No, no reflexiono sobre les necessitats productives ni les dependències econòmiques futures. Tan sols tracto d'identificar els trets característics d'una societat aclaparadorament dominada pels més grans.

Per descomptat recordo allò que els infants no voten i que les promeses electorals han de considerar la tercera, la quarta... la cinquena edat. No té gaire sentit afirmar que primer pensarem en la infància. Fa temps que prima el nostre egoisme de cabells blancs. Que els Parlaments adoptin alguna vegada la perspectiva d'infància forma part de les utopies impossibles. Potser allò de permetre votar als setze anys –ara de moda– aportaria, si més no, una petita dosi d'equilibri entre interessos contraposats.

La gran qüestió, però, és com s'acaba definint el que considerem una vida bona. Una societat d'adults porucs ho defineix tot en termes de seguretat, ja sigui a l'aeroport o a la llar, mina tots els territoris vitals de pors. Mentre que, a l'altre pol d'edat, ser infant és mantenir la màgia de la incertesa sense preocupacions deshumanitzades, i la lògica vital de qualsevol adolescent passa per descobrir, viure i gestionar els riscos. Les societats envellides són societats dominades per la lògica del control que anul·la la condició humana.

Després de la setmana dels fanalets adoctrinadors és impossible obviar el conservadorisme ideològic. Per a moltes persones adultes l'edat suposa deixar aparcat el dubte i passar a defensar veritats inamovibles. Amb massa gent massa gran tot acaba referint-se a alguna Bíblia o Alcorà. Déu, la pàtria o la família tornen al centre de l'intocable. Els més joves han de combregar aviat. No cal educar per pensar sinó per formar part del món que prèviament hem definit els adults. Un detall final interessant: el fenomen dels neojoves. Un grup de vells (d'edat i d'història) que ara prediquen als joves la necessitat d'una revolució que no van fer ells, mentre defensen, més enllà de la ideologia política, una vida totalment conservadora. Ai, soc massa gran!✳

JAUME FUNES
Educador i periodista